

Short Memory Breakdown (SMB)

Het SMB moet weg. Daarover was iedereen het wel eens. Als ik het goed begrepen heb. Wat niet helemaal zeker is. Want gaande de woordenwisseling ben ik een keer of twaalf de draad kwijtgeraakt. Een complete instorting van het korte-termijngeheugen. Mijn therapeut noemt het een Short Memory Breakdown, want zij heeft er voor doorgeleerd.

Maar laat ik bij het begin beginnen (waar dat ook moge zijn).

Gilze-Rijen zit in het SMB. Voor de jongste lezertjes: dat is het Samenwerkingsverband Midden-Brabant. De twee belangrijkste eigenschappen van dat SMB zijn, dat het klauwen vol geld kost en dat het niks doet. Dus ik snapte dat iedereen er van af wilde. Maar omdat Ton Aarts nogal hecht aan min of meer vaste contacten met zijn collega's, moest er wel iets voor in de plaats komen. Een soort klein broertje van het SMB, waarin regelmatig met elkaar gepraat wordt. Kan ik ook inkomen. Er gaat niets boven een goed gesprek van heren onder elkaar. De echte vraag was eigenlijk of dat kleine broertje ook wat mocht kosten. Terwijl de rekening van het oude SMB nog niet eens voldaan is.

Vóór de vergadering vond iedereen van niet. Als ik het goed heb. Maar toen begon Ton een beetje zwaar te leunen. Het voortbestaan van gemeente stond op het spel, begreep ik. Dus ging het ineens om een wel erg belangrijk klein broertje.

Hoe belangrijk? Eerlijk gezegd heb ik geen flauw idee, maar als de gemeenteraad er twee schorsingen voor nodig heeft, zal het toch wel iets te betekenen hebben. Zeker als er daarna unaniem mee ingestemd wordt. Unaniem?

Het ging bij benadering zo: eerst was de VVD voor en de rest tegen. Vervolgens was Kees Dikker persoonlijk tegen, maar als Gemeentebelang voor. Zo legde hij uit. Nog bij de les? Mooi, dan gaan we verder.

Locaal belang was tegen, behalve tegen punt 1 tot en met 6 van de nieuwe regeling. En de regeling had maar zes punten. Helder, toch?

Kern '75 en PvdA waren niet tegen, maar voorlopig even wel. En het CDA was tegen, maar om het met iedereen eens te zijn, uiteindelijk toch voor. Naast mij op de tribune begon iemand die de oorlog nog had meegemaakt, alle vijftien coupletten van het Wilhelmus te zingen. En even verderop hilde een keurige oudere heer om zijn moeder.

Complete verwarring, bedoel ik maar. Alleen de raadsleden leunden comfortabel achterover. Dat hadden ze er weer mooi van afgebracht.

Probeer het niet aan je familie uit te leggen. Hooguit aan je demente grootmoeder. Zij zal lief glimlachen en denken: de wereld is zo gek nog niet.